

fælde, at han mister sin Valgbarhed. For mig er det ikke muligt at se, at man paa anden Maade kan blive de kongevalgte Medlemmer i Landstinget frit. Saa har man ogsaa set i de offentlige Blade, at et Medlem af Thinget, det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), skulde have udtalt i en Folketsforsamling, at en Regering af hans Meningsfæller kunde ved at true Embedsmændene i Landstinget med Afsted bringe dem til at høre sig for Regeringens Billie. Seg veed ikke, om det ærede Medlem vil vedkjende sig, hvad der saaledes har staaet at læse; det vilde være interessant at høre hans egne Ord desangaaende.

Formanden: Seg tillader mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Udtalelser af ærede Medlemmer, der ikke ere fremkomne under Forhandlingerne her i Thinget, bør andre ærede Medlemmer i Reglen ikke drage herind, da Forhandlingen her ellers let vilde skrives ud over Grændserne af det Tilbørlige.

N. Andersen: Men er det nu saa, at det piensynligt vil have sine store Banffeligheder for en Regering, dannet af det nuværende ærede Things Flertal, at formaa det andet Thing til at gaa ind paa sine Anskuelser, og naar man dertil veed, at der staaer et andet Parti bagved dette Parti, som kun betragter dette Parti som sin Banebryder, saa turde der være al Grund for Hans Majestæt til at betænke sig to Gange paa at affædige sit nuværende Ministerium for at faae et Ministerium ud af dette Things Flertal. Man er jo nu heller ikke kommet til den alleryddeste Yderlighed, selv om man nu negter Finantsloven, thi der er jo bevilget Penge til Regeringens Hjælpelse til den 1ste April, og meget kan forandre sig inden den Tid. Men kommer den Tid, kommer den 1ste April, da Bevillingen udløber, saa kommer man først til det store Spørgsmaal om, hvorvidt en provisorisk Finantslov lovlig kan bruges eller ei, og da er jeg ganske vist af den Anskuelse, at det ikke har været Meningen ved Grundlovens Giwelse, at der maatte regjeres med en provisorisk Finantslov, men jeg er lige saa fuldstændig af den Mening, at Anskuelserne i Mellemtiden ere forandrede saaledes, at man nu anser det for lovligt at regjere med en provisorisk Finantslov, naar Statens Bestaaen ikke kan opretholdes paa anden Maade (Latter). Man finder denne Anskuelse latterlig. Na ja, det kan jeg saa godt forstaa, men, mine Herrer, Virkeligheden er ubønhørlig, den lader sig ikke afvise af Latter, og har man først bragt det dertil, at det ved en Rigsretsdom er blevet staaet fast, at der kan regjeres med en provisorisk Finantslov — og ingen af de Herrer vil vel med nogen Bestemthed kunne garantere for, at Sligt ikke kan opnaas — hvad have de saa udrettet? Saa have de bragt det

dertil, at denne Forsamling fra at være en Forsamling, hvis Beslutninger paa det finantsielle Omraade hidtil ubetinget ere blevne respekterede, vil synke ned til at være en Forsamling, hvis Bevilling man tager imod, hvis man kan faae den, men ogsaa hjælper sig foruden, hvis man ikke kan faae den. Kan det blive Resultatet — og der er Fare for, at det kan blive det — saa have vi gjort noget Godt for Demokratiet her i Landet.

Men jeg vil stille Sagen paa en noget anden Maade. Lad os tænke os, at Tiden gaar hen imod den 1ste April, og at Hans Majestæt da kalder Naend ud af dette Things Flertal til at danne et Ministerium, og at det andet Thing saa negter at give en foreløbig Bevilling. Hvad ville de saa gjøre? Maa de saa ikke strax træde fra eller gribe til det Middel, som de nu saa haanlig le ad, at udstede en provisorisk Finantslov? Ja, de kunne opløse Landstinget, men der skal Tid til at faae udfærdiget nye Landstingsvalg, og i Mellemtiden skal der bruges Penge, saa de ville ikke have Andet at vælge imellem end strax at nedlægge deres Portefeuller eller at udstede en provisorisk Finantslov, vel at mærke uden hele Rigsdagens Samtykke, thi med Rigsdagens Samtykke have vi saa ofte haat ikke provisoriske, men midlertidige Finantslove. Det er disse Betragtninger, jeg ikke har villet tilbageholde, fordi det staaer for mig, at man giver sig i Kamp med Kræfter, der ere stærke og mægtige, og at man udsætter sig for at ligge under i Kampen og tabe noget af den Frihed, vi nu have nydt i 25 Aar. Naar Historien da melder, at vi ved et saa uveligt Foretagende mistede den Frihed, som vi havde naaet ved fri kongelig Gave, saa skal den ogsaa meddele, at det ikke var hele Bøndestanden, der medvirkede dertil.

Th. Nielsen: Seg havde helst set, at den bittere Kamp, som nu muligvis og rimeligvis forestaar, kunde have været undgaaet, thi jeg indrømmer, at den kan drage Opmærksomheden bort fra Noget, i alt Fald medens den staaer paa, fra hvilket den ikke burde drages, og det maa ogsaa ganske vist indrømmes, at under en saadan Kamp kommer der mange Kræfter til at gaa bort, som muligvis burde have været med, og at den personlige Udvikling, særdeles den indre personlige Udvikling, hjst og her kan komme til at lide ved disse ydre Kampe, hvorved Tanken saa meget bortdrages fra det, som jeg vil kalde de evige Sandheder. Altsaa, jeg for min Part havde helst set, at en saadan Kamp havde været undgaaet, og dersom vi havde den samme Opfattelse, som den ærede sidste Tale, Folkethingsmanden for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), havde den aabenbart været meget let for os at undgaa, thi hans Tales Hovedindhold, dens A og D, var i Grunden det: Vi have det godt, vi sidde prægtig i det, Rigsdagen har saa stor Ret og saa stor